

Cesc

Un lloc tranquil i fet a mida

CARLES MITJA

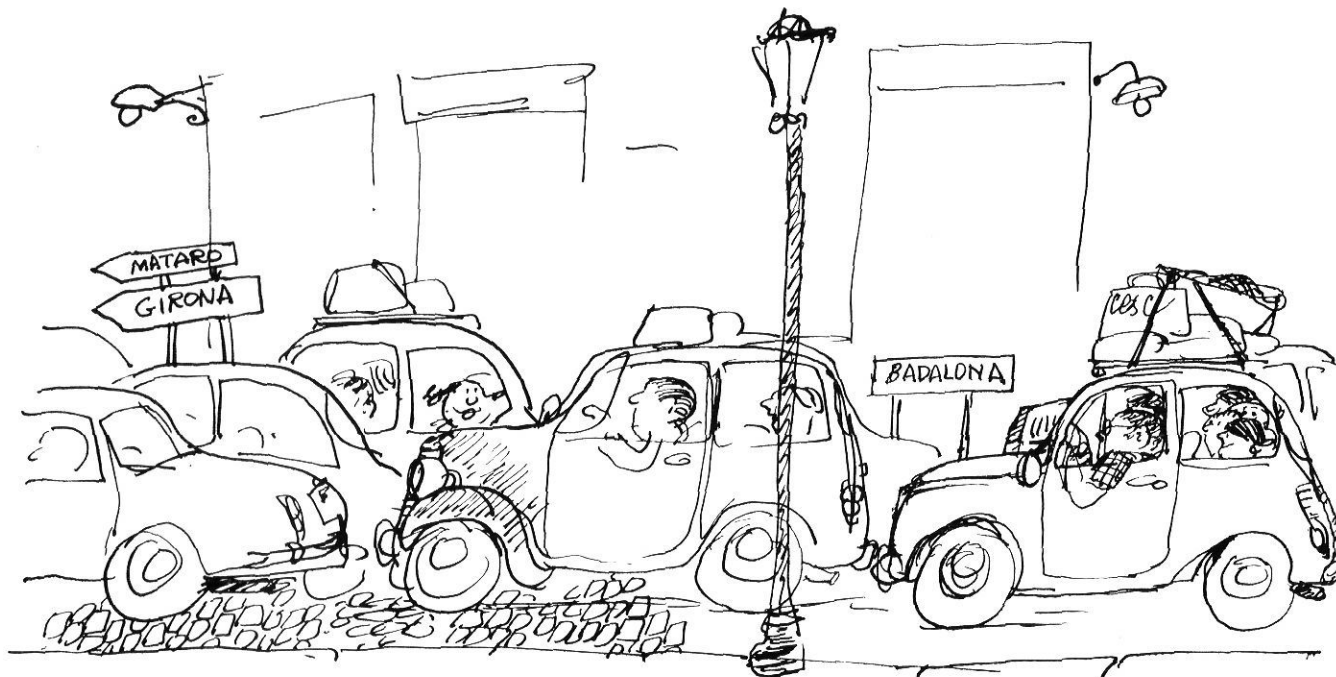
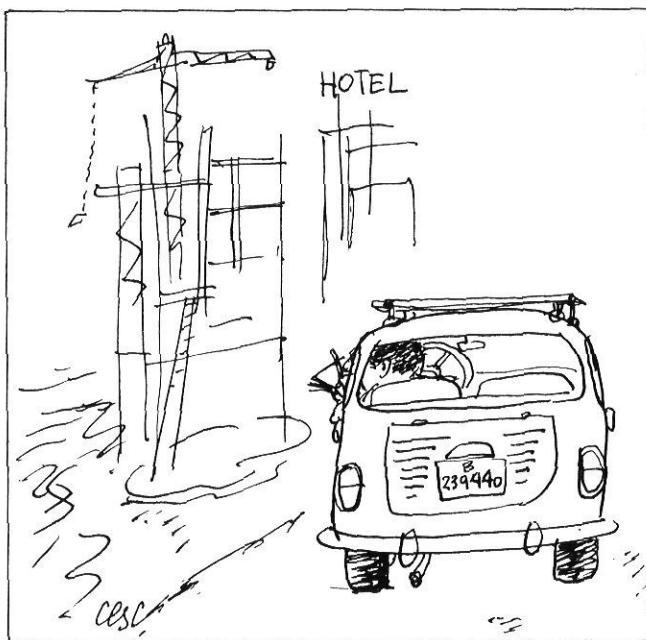

Quan ens casem, anem quinze dies a Sant Feliu de Guíxols. És l'any 1959. Després, tot preparant el llibre *La Costa Brava*, que m'edita l'Editorial Lumen el 1963, conec la Costa Brava des de dalt fins a baix i des de fora fins a dins. Apunts, fotografies, dibuixos, observacions, viatges amunt i avall amb el 600 de color meló (que, per cert, m'ha sortit cogombre)...

A la Concepció —la meva muller— i a mi sempre ens han agradat els llocs de mar. Ja abans de conèixer-nos. I, per això, passem els estius en llocs de mar. Tots cinc: nosaltres dos i els fills. En tenim tres.

L'any 1968, tenim l'ocasió de comprar una petita casa a Santa Cristina d'Aro en un moment en què cerquem lloc per als estius, i no ho desaprofitem. No és el mar, però el tenim a cinc quilòmetres.

És èpic fer aquests cent quilòmetres des de Barcelona fins a Santa Cristina i des de Santa Cristina a Barcelona, tots cinc dins del 600 verd —meló cogombre—.

Anem a Santa Cristina els caps de setmana durant el bon temps —els hiverns són molt durs— i ens hi quedem dos mesos i mig els estius, ja que la meua professió em permet disfrutar-ho treballant en un racó d'una petita habitació.

I és que les platges, l'aigua i el paisatge, com aquests, enlloc! Als amics que ens vénen a veure, sempre els portem a ensenyar-los el paisatge des de Sant Elm de Sant Feliu de Guíxols.

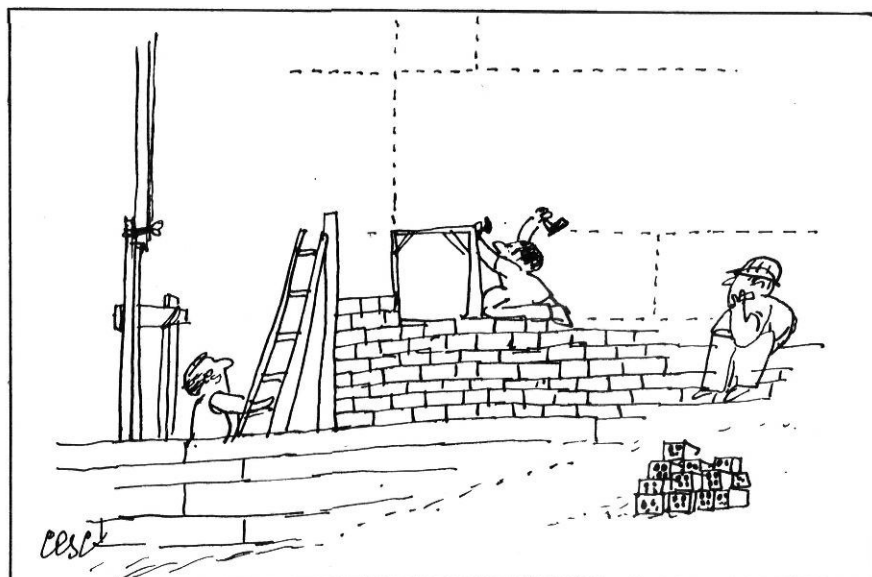

Aquí hi hem plantat arbres i plantes, hi he apagat foc... Més endavant, ja no és tan èpic cobrir aquests cent quilòmetres; les autopistes i el costum ho han anat apropant.

La casa se'ns ha fet petita i jo necessito un estudi. Un estudi per treballar bé, sense encomiments, i per pintar-hi. En un lloc tranquil. A Santa Cristina mateix.

La fem a mida, cap als anys vuitanta. Ja la tenim. Casa, estudi, les mateixes platges, les mateixes cales, la mateixa aigua, i tot el seu paisatge i la mateixa finestrella per pagar-hi les contribucions.

I la tramuntana! És l'única cosa que ens costa d'assimilar. Però no se'ns ha emportat pas, malgrat la seva força.

Francesc Vila i Rufas, Cesc, és ninotaire i pintor.